

teoretisk Beregning udfra den Invaliditetsstatistik, som man nu besidder, og som ethvert Forsikringselskab har bragt i Anvendelse ved Beregning af sine Præmier. Havde man gjort dette, vilde man være kommet til en Skala med en noget stærkere Stigning, end Tilfældet er i den Skala, der her er Tale om. Man vilde derved ogsaa, hvad jeg i og for sig kunde finde rimeligt, kunne være naaet til, at Trinene i Skalaen ikke blev saa høje, som Tilfældet nu er. Man kunde have inddelt i flere Satser og derigennem have faaet Overgangen mellem de forskellige Aldersklasser mindre voldsom, end den nu bliver, selv om jeg skal erkende, at Stigningerne fra den ene Aldersklasse til den anden ikke er højere end, at de maa siges at være overkommelige for de Personer, der her skal tegne Forsikring. Jeg kunde tænke mig, at man i Stedet for at gaa helt op til 30-Aars-Alderen havde ladet Satsen 4 Kr. 80 Ø. gælde kun indtil 25-Aars-Alderen, medens man mellem 25 og 30-Aars-Alderen vilde faa en Præmieydelse pr. Forsikring af 6 Kr., mellem 30 og 35-Aars-Alderen en Ydelse af 8 Kr. 40 Ø. og over 35 Aar af 10 Kr. 80 Ø., altsaa noget højere Satser end de her fastsatte; disse Satser vilde være af den Art, at de vilde betyde $\frac{1}{3}$ af det Beløb, der aarlig skal betales i Præmie for den Invalidforsikring, som tilvejebringes. Og der vilde være saa meget mere Grund dertil, som Arbejdsgivernes Ydelser bliver staaende uforandret ved 4 Kr. 80 Ø. og Følgen deraf — idet Præmien fra den enkelte forsikrede, naar han er i en lidt højere Alder, ikke dækker den Risiko, der virkelig er til Stede — vil blive, at Statens og Kommunens Ydelser maa blive forholdsvis større. Men, som jeg har bemærket, det Formaal, man i første Række har sat sig: at øge Tilbøjeligheden til at gaa ind i statsanerkendte Sygekasser i en saa tidlig Alder som muligt, kan meget vel naas gennem de Satser, der her er Tale om.

Derimod er jeg ikke helt klar over, om det Princip, man har fulgt ved Fastsættelse af Præmierne for saadanne Sygekassemedlemmer, der falder ind under Begrebet ikke ubemidlede, maa siges at være rigtigt, thi idet det oprindelige af Ministeren fremsatte Lovforslag var formet saaledes, at Præmierne for saadanne invalidforsikrede Personer sattes tre Gange saa højt som Præmierne for de ubemidlede i Sygekasselovens Forstand, havde man aabenbart derigennem ønsket at give Udtryk for, at disse Personer helt og fuldt maatte bære Udgifterne til deres Forsikring, i hvilken Stat og Kommune og Arbejdsgivere ikke

skulde have nogen Andel. Men hvis dette skulde være Tilfældet, skønner jeg ikke rettere, end at man maatte fastholde Princippet for de forskellige Aldersklasser og komme til Præmierne for bemidlede Sygekassemedlemmer ved at multiplicere Præmierne for de ikke-bemidlede med 3 i Stedet for at følge det Princip, som er nedlagt i Lovforslaget, og som jeg meget vel har Øje for.

Jeg har villet gøre disse Bemærkninger om denne Side af Sagen for at pege paa, at saaledes som Satserne er fastsatte, er der ingen Tvivl om, at naar man i det hele taget vil indføre en Præmieskala efter Indtrædelsesalderen, kommer man ved den her foreslaaede Skala til at yde Bidrag fra Stat og Kommune til saadanne Personers Forsikring, hvis økonomiske Forhold gør det umuligt for dem at være nydende Medlem af en statsanerkendt Sygekasse.

Med Hensyn til den Række af Bestemmelser, som angaar hele den administrative Udførelse af Loven, skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger. Jeg vil dog gerne henlede Opmærksomheden paa, at naar det i § 22 siges, at Personer, der bevislig forsørges af saadanne, som „er underkastede Kur og Pleje paa Sygehus eller Kuranstalt, er berettigede til uden Fattighjælps Virkning af vedkommende kommunale Kasse at erholde den til deres Underhold nødvendige Understøttelse“, er det naturligvis dermed Meningen, at denne Understøttelse kun skal løbe, saa længe Kuren varer; det er selvfølgelig ikke Meningen, at de fortsat skal kunne faa den. Dette ligger ganske vist i Sagens Natur, men det er efter min Mening ikke helt klart udtrykt i Lovforslaget.

Jeg glæder mig over, at den Procentsats af de indbetalte Beløb, som Sygekasserne faar Dispositionsret over som Vederlag for den Del af Administrationen, der paahviler dem — og dette er en ingenlunde uvæsentlig Del af Administrationen —, er blevet sat op fra det oprindelig foreslaaede til 5 pCt. Men jeg maa i denne Sammenhæng pege paa, at selv om man fra Forsikringselskabernes Side ikke har fremsat Ønske om at faa det gældende Vederlag for disse Selskabers Del af Administrationen — 1 pCt. af de opkrævede Bidrag — forhøjet, vil denne Lovs Udførelse utvivlsomt bevirke, at Selskabernes Udgifter til Administration kommer til at overstige den ene Procent. Jeg har villet nævne dette, fordi man ved dette Lovforslags Ophøjelse til Lov i Virkeligheden paalægger disse private Institutioner en Administration i nøje Tilknytning til Stats-